Як мають більше, ніж народ,
А прагнуть менше дати краю, —
То слабне край — і від заброд
Нещастя й місто Щастя має.
До глибини душі свій край
Любім, до глибини кишені, —
Щоб глибше плугом час орав,
Спиняв агресії шалені...
Новітнім геббельсам, "вістям",
Що нас фашистами прозвали,
Не здаймо сліпо честі храм
За мишоловку з нашим салом...
Мабуть, зірки в Кремлі від ран
Донбасу й Криму червоніють,
Від братовбивства й росіян,
Народів, знищених в Росії?..
Ще Маркс імперський вік усік:
Москва — з монгольського болота,
А не з прадавньої Русі...
Та Кремль не дав цій правді ходу —
До глибини кишень плекав
Брехню для випасу імперії
І Марксів твір не видавав,
Щоб не зазнав той кігтів Берії...